

	<u>blz.</u>
1. Medewerkers	2
2. Woerd van de redaktie	3
3. Week van de Soldaat	4
4. Soldatennieuws	5
5. Onze soldaten schrijven	6
6. Naar Corsica	7
7. Ons maandelijks portret : BINNEKE VAN AINKE WAAR	10
8. Schuin bekeken	14
9. OPEN Gedichtjes	16
10. Van het Missiefront	17
11. Joris Maes : globetrotter	20
12. Een baby van 1000 weken	24
13. Kennismaking met ... JAN VAN BORM	25
14. Sociale Rubriek	29
15. Sociale aktie in het leger	30
16. Verenigingsleven :	
- K.W.B.	33
- K.A.V.	34
- Kultuurkring	36
- 't Schuur	37
17. Denkport met Jan Van Geel	38
18. - Sportvaria : Voetbal	41
- Wielrennen	43
- Tafeltennis	43
- Rodeo-cross	43
19. Dagklapper	44

De gepubliceerde artikelen verschijnen onder de uitsluitende
verantwoordelijkheid van de insenders.

Het gebruik van een pseudoniem is toegelaten in zover de
steller is bekend.

Alle rechten insake reproductie en vertaling zijn voorbehouden.

WOOORD van de redaktie

Dit is dan ons eerste nummer van het inflatiejaar 1975 en meteen het laatste van onze 21e jaargang.

Inderdaad, beste lezeressen en lezers, volgende maand mogen jullie zich aan het bezoek van één onzer abonnementshernieuwers verwachten. Jullie gaan hem (haar) zeker met de glimlach en de geldtas in de hand ontvangen, daarvan zijn wij heilig overtuigd. Niemand wil immers de ons door zovelen benijde SCHAKEL missen. Evenmin zouden jullie zo harteloos kunnen zijn die abonnementshernieuwers de deur te wijzen, mensen die (belangloos) tijd noch moeite sparen en daarbij weer en wind trotseren om als een soort bedelaars bij jullie aan te kloppen. Neen er zullen geen afvalligen zijn, al moeten wij, door de schromelijke prijsverhoging van de grondstoffen (papier is in prijs bijna verdubbeld) ook het abonnementsgeld tot 200 fr optrekken. Eigenlijk nog een belachelijke som, want wat koop je tegenwoordig nog voor twee bankjes van honderd? De slager geeft er jullie al lang geen kilo biefstuk meer voor.

In de loop van februari zullen wij traditiegetrouw weer ons rondje maken bij onze fabrikanten, groothandelaars en neringendoenders. Ook bij hen zullen wij opnieuw gul onthaald worden. Wij weten dat zij ons werk en streven waarderen en ons graag financieel steunen. Daarbij is een advertentie in DE SCHAKEL ruimschoots haar geld waard, zo werd ons langs meerdere kanten meegedeeld. Wij geloven het graag. Helaas zien wij ons genoodzaakt ook de advertentietarieven te verhogen. Wie zou dit trouwens verkeerd kunnen interpreteren? Wij willen er terloops aan herinneren dat dit de eerste tariefverhoging is sinds wij het abonnementsstelsel ingevoerd hebben. Onze nieuwe prijzen zullen wij te gelegener tijd aan onze adverteerders ter kennis brengen.

Reeds bij voorbaat zeggen wij onze abonnees en adverteerders voor 1975 hartelijk dank. Samen met al onze medewerkers beloven wij hierbij, DE SCHAKEL zo mogelijk nog te verbeteren.

Staf Vivijs.

MAANDELIJKS PORTRRET

Een olifanten moeder zal de kleine olifant nooit vertrappen omdat zij eerst moeder is en dan olifant. Zij heeft zware slagtingen en een ver-
vaarlijke slurf, maar daarmee zal zij optillen, koesteren en spelen.
De kleine olifant moet niet bang zijn.

Deze waarheid stamt uit het oerwoud en is ook toepasselijk op onze
samenleving. We zouden meer olifantenmoeders moeten hebben die hun zwaar
slagtingen slechts gebruiken om op te tillen en te koesteren wat broos
en weerloos is.

Dat gevoel had ik ergens wanneer ik die zondagavond de kraaknette en
zeer gezellige kroeg van Rinneke van Ainke Waar verliet.

Rinneke een olifantenmoeder in de figuurlijke zin van het woord.

Een warme verkwikkende kop koffie met dito koekjes, suiker en melk, een
feestelijk gekleed Rinneke, een babbelse huiskamer, enfin alle krui-
den waren aanwezig om er een pikant, deugddoend gesprekje van te maken.

In onze nuchtere, zakelijke wereld hoef je geen romantische praatjes
meer te vertellen rond moederschap en moederdag. Toch blijft de
bloeiende maand mei de tijd bij uitstek van moeder en kind.

3 mei 1910 betekende voor moeder Mieke wel een uitzonderlijke meidag,
vermits Rinneke die dag de gelederen kwam versterken.

Zij was de achtste spruit uit een schapestal van negen. Toon Peeters,
ons allen bekend langs de baardige reisverhalen, vlot neergepend door
vriend Frans, gaf aan de familie Peeters het internationaal tintje, on-
ontbeerlijk voor een kunstminnende familie die de Petersen en co dan to
wel zijn.

Ainke Waar, Rinnekes vader die al schrijnwerkend aan de kost kwam, hiel
zich in zijn vrije tijd bezig met het in mekaar boksen van broeimachine
Hij was het die dan ook de eerste broeimachine uitvond. De talrijke ki-
penkwekerijen die in Breendonk tot voor enkele jaren welig tierden, vin-
den bij Ainke Waar hun bron. Met deze uitvinding kaapte hij op talrijke
tentoonstellingen heel wat eerste prijzen weg.

De Jane, die wij enkele maanden
geleden portretteerden, broeide
met Ainkes machines.

rinneke peeters

De Peetersen waren, binnen Breendonk gezien, wel de migratie familie bij uitstek.

Aanvankelijk baatte de familie een café uit op de plaats waar op dit ogenblik de Wikes woont. Vandaar migreerden zij achtereenvolgens naar de Groenstraat en de Beenhouwerstraat, waar zij zich naast de Wak vestigden. Vraag het maar aan de vrouw van ons aller big boss Staf, die tijdens haar jeugdijaren door de speelse handen van Rinneke meermaals werd vertroeteld.

Op 15jarige leeftijd verwisselde ons Rinneke droge schoolbankenstof, haar geserveerd door zuster Emelie, Paula en Barbara, voor fris gersten-nat met grote of kleine "kol". Dit betekende meteen het begin van een unieke cafécarrière waarvan het einde op dit ogenblik nog niet in zicht is. Reeds 50 jaar deelt Rinneke alle lief en leed van jong en oud, die binnen de ruimte van haar café zoveel gezelligheid reeds ondervonden hebben.

Kenmerkend voor onze geïndustrialiseerde samenleving is het feit dat mensen zich in hun huisje met bijhorend tuintje rustig opsluiten, hetgeen alle menselijk contact sterk minimaliseert.

Tot voor enkele jaren kon men in plaats van de Dorpstraat, rustig spreken van een "Moortgatstraat". Elke beschikbare ruimte was als het ware langs een navelstreng met moeder Moortgat verbonden.

De tijd van het volkse caféleven met zijn grote momenten en kleine ruzies verdwijnt langzaam maar zeker. Ondanks deze tendens blijven Rinnekes ogen flikkeren, omdat zij gelooft dat die tijd, toen er nog gelegenheid bestond rustig en gezellig te nippen aan een pintje, enkel maar genietend van het samenzijn, zal terug keren.

Diegenen die morren moeten bewijzen dat het anders kan, geven aan deze hoop ergens concreet gestalte.

Mij attent makend op een "Baby van duizend weken", gaan haar gedachten naar 't Schuur, naar al dat bruisend jong geweld die haar deur niet meer kunnen passeren zonder eens binnen te wippen.

Voor onze administratie bereikt Rinneke dit jaar de pensioen gerechtigde leeftijd, in haar denken, handelen en voelen is het iemand die zich wonderwel aanpast aan dat helse, mobiele leven.

"Elke jonge mens", aldus Rinneke, "is in wezen een artiest; ze voelen, handelen, tekenen, zingen en bewegen zich op een artistieke wijze. Alleen de volwassene met een artistiek gevoel kan de jonge mens eigenlijk begrijpen, er contact mee hebben en in zijn wereld leven".

Die kunst om mensen te verstaan, bezit Rinneke.

Immers, de creatieve dimensie, die er in ieder van ons aanwezig is, wordt zeer sterk geaccentueerd bij de Peetersen. Kijken we maar naar Ainke Waar, Toon, Frans en Henri. Rinnekes gedachten verwijlen tijdens ons gesprek dan ook dikwijls naar Corsika, waar Toni Peeters door vele mensen op de handen wordt gedragen.

Met een moederlijke fierheid praat zij over haar vier troetelkinderen, Maria, Henri, Frans en Rita, zonder hare man te vergeten, met wie zij in 1938 in het putteke van de winter sloop ging.

Rinneke, Jan en co, kunst en leven in Breendonk.

Speels rent ze door haar café,
ze zet de deur wagenwijd open
zo kan je altijd binnen
de roodgebloemde borden zijn boordevol gevuld.
Kom je dan ?

Ken je nog de straat en kleur van haar café ?

Achter die gevel woont Rinneke
met een dubbel hart
met gebloemde borden
die wachten op jou.

Rinneke, de Schakel wenst je nog veel vochtrijke jaren toe. Tot ziens.

Jan.

- - -

standbeeld stond. Daar werd de beurs leeggeschud en in het bijzijn van de vennoten voor de eerste maal een balans gemaakt van het verdiende geld. Alles werd tweemaal geteld. De 25-centiemen-met-het-gaatje-in- mooi op een hoopje, de frankskes ernaast, de stukken van vijf en de zeldzame grotere bedragen werd met een angstvallige voorzichtigheid om ze niet kwijt te spelen terug de beurs ingestopt. Het konklaaf kon beginnen en een eerste verdeling gemaakt. Was het genoeg, dan stopten we ermee. Dat was in feite maar een drogreden. In werkelijkheid waren we uitgeput, stemmoe, kapot. En waarom : toen dachten we dat het was om zoveel mogelijk te verdienen al zingend, nu weten we dat het is om een eeuwenoude traditie in ere te houden, waaraan men biezonder veel genoeg beleeft en dat is meer waard dan al het geld dat men bijeenzong.

Staf Dewachter.

TONEEELLIEFHEBBERS

EENIEDER die zich tot het toneel geroepen voelt, kan zich aansluiten bij de groep uit 't Schuur. Ons doel is, in samenwerking tussen jong en oud, het toneel in Breendonk een impuls te geven tot verdere bloei.

Belangstellenden kunnen terecht bij :

Frans Van den Eede, de Buisseretlaan

Jan Van Hoeck, C. Verschaevestraat

Renilde De Wit, Dorpstraat

Pierre De Wachter - Beenhouwerstraat

Mit en Lut Goossens, Provincielaan

Cois Siebens, Dorpstraat

Marcel Pauwels, Molenplein

Marleen Goossens, Achterheide

Staf Van der Heyden, Oostdijk - Tisselt

Karel Segers, Schaafstraat

Cois Verbeeck, Veurt

Joris MAES

GLOBETROTTER

We hebben vorige keer onze wereldreiziger Joris Maes eventjes en erg kort dichterbij u willen brengen. Maar we vinden dat een trekker als Joris Maes meer verdient dan één enkele schamele bladzijde in een rubriek die loent naar de wereld. Joris moest ergens vooraan komen, bij de uitdragers van de naam van onze gemeente doorheen de wijde wereld. Daarom formuleren we nogmaals de wens dat we hem met fanfare, majoretten, folkcoregroepen, zangverenigingen en al wat we bezitten aan eigen schoon dienen te ontvangen ten gemeentehuize op tijd en stond, wanneer hij goed en wel thuis is en bekomen is van een eindeloze tocht die begon toen wij nog droomden van een goede nazomer.

We hebben het geluk dat vader Jan Maes, melkboer om den brode maar in zijn vrije tijd misschien wel de meest levenslustige man van uren in de rondte, geregeld aan de deur te krijgen. Hij speelt ons dan wel enige informatie door over de belevenissen van Joris, de

zoon waarover hij met niet weinig trots, weemoedig in de verte starend, vertelt. Jan, en dat kunnen we alleen maar veronderstellen, zou misschien wel eens graag naast zijn ondernemende kaper mee zijn gereden om, het avontuur, dat hem zo vaak heeft aangesproken, mee te beleven.

**Overland Connections
to Nigeria**

We willen u vandaag de reisroute van Joris uit de doeken doen, voor zover deze ons bekend is. Over de Belgische en Franse dorpen en steden die hij met zijn brommer doorkruiste, weten we tot dusver niet al te veel af. Dat heeft ook minder belang op dit ogenblik, want België, ons eigen schoon, en het naburige Frankrijk spreken niet zo direkt tot de denderende verbeelding van de meesten van ons.

Laten we dus ergens beginnen in het hoogste noorden van Spanje waar we de Pyreneeën aantreffen, u allen welbekend uit de aardrijkskundelessen van vervlogen tijden of dichterbij uit de recente Ronde van Frankrijk. Omdat Spanje, en ook dat is een gissing, niet zoveel te bieden heeft aan een trekkersnatuur als die van Joris, werd niet de korste weg naar Afrika genomen, maar met een ommetje via Portugal - onder meer een bezoek aan de hoofdstad Lissabon - en een flinke duik onder het Spaanse Sevilla door, werd de vooruitgeschoven Britse basis Gibraltar aangedaan : de poort naar Afrika stond open. Het overstapje naar het zonnige Marokko geschiedde uiteraard per boot, maar het schip is voor Joris een vertrouwd vervoermiddel. In een der mooiste landen van Noord-Afrika, Marokko, tufte onze Joris met zijn trouwe brommer langs de vele Mohammed V en Hassen II-boulevards ergens tussen Rabat (de hoofdstad) en Fes, voorbij de economische slagader van het land, Casablanca, naar Marrakesh, wellicht de meest levendige stad van het Afrikaanse noorden. We zijn er zelf geweest en kunnen u in eer en geweten toevertrouwen dat de plaatselijke Djema el Fna, de plaats der onthoofde lichamen, een bonte wemeling is van uiteenlopende culturen, beroepen, kunstmakers en armoezaaiers. Men kan er kijken naar slangenbezweerders, schorpioeneters, schriftelezers, advocaten, schoenmakers, wolververs, dansers, dierentemmers en noem maar op. Dat Joris daarover bijzonder opgetogen was, verwondert ons in het geheel niet, integendeel. Het lag voor de hand dat de kortste weg vanuit Marrakesh naar de Sahara over Quorzatate naar Zagora loopt, waar men de nodige reisformulieren kan bekomen voor een rondrit in een kolonne van drie wagens in de grote woenstijnvlakte, waar het zand saffraanrood wordt en de lucht verdampt. Dit was ook de meest voor de hand liggende route naar Mali, dat ergens onder Mauretanië is gesitueerd. Blijkbaar heeft de betwisting van het sulfaatrijke Sahara-gedeelte, de Spaanse Sahara, hier een zandje in de karburator van Joris motor gestrooid.

Wij beschouwen dit - voorlopig althans - als een afdoende verklaring voor het tweede zijsprongetje dat Joris maakte doorheen Algerië (1) Dit is het tweede Afrikaanse land dat wordt aangedaan en het zesde in totaal (België, Frankrijk, Spanje, Portugal, Marokko, Algerië).

(1) Een andere mogelijkheid is dat het gebergte - de Hoge Atlas - dat Marakesh overschaduwet, een al te grote moeilijkheid vormde voor een bromfiets die er toch al enkele duizenden kilometers heeft opzitten. De Hoge Atlas heeft immers pieken die ver boven de 3.000 meter uitsteken en die bijna het hele jaar met sneeuw bedekt zijn. Zij vormen tmwens een druk bezocht wintersportoord in het zo zonnige Marokko.

Via Colom-Bechar gaat de reis naar de omgeving van Adrar, vanwaar hij opnieuw opklimt tot El-Golca om dan in dalende lijn naar de woestijnvlakte van de Sahara te trekken, de grootste ter wereld. Via In-Salah wordt het grote avontuur ingezet : zand voor zover men zien kan. Hier willen we een tweede vraag stellen: hoe kwam Joris aan de goeie papieren om deze dodende vlakte te doorkruisen. Normaal vergt een dergelijke doortoch heel wat voorbereiding en heel wat administratieve rompslomp, die aardig wat kan vertraagd worden door de niet zo uitzonderlijk snel werkende staatsdiensten van de zuiderse landen. Een mogelijk antwoord - dit is dus ook een gissing - is dat Joris kon aansluiten bij een vertrekkensklare karavaan, waar nog een plaats vrij was.

Maar in plaats van Mali gaat de reis naar Niger, waar Agadez en Zinder worden aangedaan en resoluut de weg naar het westen, richting Niamey-Ouagadougou en dus ook Mali wordt ingeslagen. De reisweg stopt echter te Niamey, de Nigeriaanse hoofdstad die ongeveer 80.000 inwoners telt. Vermelden we dat deze stad gelegen is op de grens tussen Niger en het buurland Opper-Volta. Via het drielandenpunt Gra (gelegen op de grens tussen Niger, Nigeria en Dahomey) wordt Nigeria aangedaan, met als pleisterplaatsen Kaduna en Jos om door te reizen naar Kameroen. We willen er even op wijzen dat Kaduna en Jos gelegen zijn in een gebied dat tijdens het Nigeriaans-Biafraans geschil dat in 1967 uitbarstte zowat de scheidslijn vormde tussen de Ibo's en de Haesa's. In Kameroen bezoekt globetrotter Joris Maes Garua en zwenkt via Kundu de Centraal Afrikaanse republiek binnen, waar hij resoluut de richting Bangui en meteen Zaïre kiest. Banqui is gelegen aan de Ubangi-stroom die uitmondt in de Zaïre stroom. Daar stapt Joris de boot op en stopt zijn reis...voorlopig.

Ondertussen weten we dat hij de Afrikaanse westkust poogt te bereiken om van daaruit per schip terug naar ons land te komen. We weten ook dat zijn brommer na meer dan 14.000 kilometer trouwe dienst, over goede en barslechte wegen, in snikheet zand en klittig asfalt, versleten is, maar nog steeds weigert de strijd te staken.

Staf Dewachter.

- - -

Kennismaking met

Voor dit interview heeft onze vriend Jan Van Borm het ons zeer gemakkelijk gemaakt. " 'k Zal na de dienst wel even binnenwippen. 't Is toch maar ^{aan} de overkant van de straat", zei hij tegemoetkomend.

Op 28 december l.l. (heeft hoe genaamd niets te zien met de H. Onnozele Kinderen !) belde hij aan. "Een historische dag", flapte hij eruit en z'n ogen flikkerden. "Ja", glunderde hij, "wi hebben zopas de zaterdagdienst definitief begraven."

"Dat kan niet beter gevierd worden dan met een schuimende "duvel". 't Vergemakelijkt daarbij het praten", meenden wij.

Jan had geen bezwaar. En na het prosit en een eerste teug staken wij van wal en schoten onze vragen op de eerder afwerende, maar steeds glimlachende Jan Van Borm af. Z'n antwoorden kwamen spontaan. Uit het spel van vragen en antwoorden willen wij de onderstaande "kennismaking" distilleren. Echter niet zonder vooraf te verduidelijken dat het geen

kennismaking in de gewone zin van het woord wordt. Wij wensen inderdaad geen open deur in te stampen. Inderdaad, wie kent die minzame, steeds tot helpen bereide postmeester niet ? Wij beogen daarom niets anders dan "nader" met hem kennis te maken : van hem enkele dingen te vertellen die niet of nagenoeg niet geweten zijn, vooral i.v.m. zijn Schakelmedewerking. Willen jullie ons volgen ?

Jan van borm

Geboren op 17.6.1936 en woonachtig in Londerzeel St. Jozef, liep Jan Van Borm middelbare school aan het O.L.Vrouwcollege te Boom, waar hij "den Handel" met goed gevolg uitdeed. Onze Schakel-doet-al, Fons Desmedt, was jarenlang zijn klasgenoot. Nog andere Breendonkenaars zaten één of meer jaren naast hem op de collegebanken, o.m. Isidoor Stevens, Ludovic De Boeck, Frans Moens, destijds woonachtig in de Zavelstraat, en Gust Van Auwenis, de huidige directeur van het Don Bosco-instituut te Willebroek. Zijn eindexamen diploma heeft hij in extremis behaald. Door herhaald en veelvuldig neusbloeden had hij de laatste proeven niet kunnen meedoen. Z'n uitstekend gemiddelde van de vorige examenuitslagen was echter voor de jury overtuigend genoeg om hem het nagestreefd diploma uit te reiken.

Dit ongelukkig neusbloeden, een kwaal waarmee hij reeds lang sukkelde en die hem trouwens jaren later nog bestendig last zou berokkenen, was, mede met het eerder bescheiden inkomen van zijn ouders, oorzaak dat hij van voortgezette studies moest afzien. Die hinderlijke kwaal was daarbij schuld, dat hij ^{ook} van alle sportactiviteiten moest afzien. Er stak nochtans in hem een beloftevol voetballer. Zowel Delta Londerzeel als de lokale St. Jozefploeg deden hem aanlokkelijke aanbiedingen, die hij helaas om de gekende redenen moest afwijzen. Later - op wenk van Dokter Willems - heeft hij zich in het Academisch Ziekenhuis in Leuven aangeboden. En daar hebben deskundigen hem - blijkbaar voorgoed - van deze mizerie afgeholpen.

De verplaatsing naar het Boomse college ging per fiets en langs onze gemeente, die Jan daardoor vlug en grondig leerde kennen. Niet alleen de straten, maar ook de mensen, inzonderheid de charmante Frieda De Bondt uit café "Groenendael" in de Groenstraat. Of het liefde op 't eerste gezicht werd, weten wij niet, maar dat ze 't beiden serieus te pakken hadden, lijdt geen twijfel. Op 6.9.1960 wisselden ze de ringen en Jan werd meteen door oudkoster Juul Meeus ingeschreven in de boeken van de Breendonkse burgerlijke stand. In huize De Bondt was nl. een plaats voor hem gereserveerd.

Inmiddels was Jan reeds enkele jaren postbeambte en had hij als dusdanig meerdere standplaatsen gekend. "Zo kreeg ik de gelegenheid met een dertigtal soldatenboekjes kennis te maken. Maar geen enkel dat de Breendonkse Schakel kon evenaren", vertelde hij terloops en wij verheugden er ons niet weinig om.

Op 20.8.1962 kreeg het Breendonkse postkantoor, dat tot dan toe door Lieveke-fakteur deels als bode deels als postmeester werd bediend, plots een hogere rang. Jan Van Borm zag een kans en vroeg z'n overplaatsing die prompt werd toegestaan. Het bleek echter slechts om een 33-urige uurrooster te gaan, wat helaas een aanzienlijke weddevermindering met zich bracht. En Jan besloot met veel tegenzin de Breendonkse post vaarwel te zeggen.

Maar geleidelijk nam de bedrijvigheid in onze post toe, zodat de hoge onzes in Brussel in 1966 besloten haar eindelijk het statuut van een volwaardig postkantoor toe te kennen. Jan zat op vinkenslag en postuleerde voor de vakante plaats. Er waren geen gevaarlijke tegenkandidaten en zo kreeg hij de begeerde functie toegewezen. Tot genoegen van al wie hem als zodanig

leerde kennen. En dat zijn niet alleen alle Breendonkenaren, maar ook een stel "vreemden" die voor hun postverhandelingen de vlotte en vriendelijke service van Jan-met-de-eeuwige glimlach verkiezen en hiervoor graag een ommetje maken.

Alhoewel sterk aan Breendonk gehecht, vooral dan Frieda, besloot het echtpaar Van Borm op de Koesteert in Londerzeel St.Jozef, waar zij een stuk bouwgrond hadden verworven, een prefab-woning te laten optrekken. Hun, intussen dertienjarige, dochter Kristel is hen vanzelfsprekend naar daar gevolgd.

Al wonen zij metterdaad in Londerzeel toch blijven zij met hun hart nog steeds aan Breendonk gebonden. Frieda wordt niet vaak door heimwee verteerd. Jan heeft hiervan uiteraard geen last : hij vertoeft immers het belangrijkste deel van zijn dagen in Breendonk. Niet alleen voor zijn taak als postmeester treft men hem hier aan, maar ook bij de familie van z'n vrouw. En er gaat geen minifestatie van de Kultuurkring voorbij of hij is erbij.

"Heb je hobby's ? wensten wij van Jan te horen. "Wie zou er geen hebben", luidde zijn laconisch antwoord. "Maar alle gekheid op een stokje" glimlachte hij, "ik liefhebber zowat in de tuin. En "tefferen" doe ik ook graag : zo goed en zo kwaad het gaat doe ik bij ons de binnenhuisinrichting. Is 't niet zoals beroepslui dit zouden doen, ik meen toch dat 't mag gezien worden. En 't heeft ons alleszins een aardige stuiver doen uitsparen". Bewering die wij zonder meer aannemen. "Ach ja", wou Jan nog even i.v.m. de vrijetijdsbesteding, "aan urenlang t.v.-kijken verknoei ik m'n kostelijke tijd niet, dat is een liefhebberij die ik graag aan anderen overlaat..."

Aan De Schakel heeft Jan ook zijn hart verpand. Hij leest ons blad met veel interesse. Vooral de portretjes hebben zijn voorkeur, ook bijdragen die informatie brengen omtrent Breendonkse mensen, verenigingen en of toestanden. Hij is echter geen passieve Schakelfan. Integendeel, hij werkt zeer actief mee. Zo bracht hij o.m. informatieve bijdragen i.v.m. de post en, in februari 1973, "Een brief van een moeder aan haar zoon-soldaat", om je er kreupel bij te lachen. Z'n belangrijkste Schakelactiviteit bestaat er echter in erover te waken, dat de bodes tijdig ons blad aan huis bestellen. (Jan Moortgat hoeft hiertoe niet gepraamd, dat spreekt voor zichzelf !). Onze sympathieke postmeester ziet er niet tegen op de nietjes, waarmede de bladen worden samengehouden, één na één, met een voor dat-doel-van-huis-meegebracht hamertje, plat te slaan. Jan let er ook nauwkeurig op dat onze Schakels het gewicht niet overschrijden dat voor de laagste tarief is vastgesteld. Hij weet in welke (grote) postkantoren dienaangaande een controle uitgeoefend wordt en zo zorgt hij ervoor dat de exemplaren, die langs die kantoren passeren, met enkele bladzijden publikatie verlicht worden, om alzo onder dit grensgewicht te blijven. Het gaat hier vanzelfsprekend slechts om enkele exemplaren, die daarbij voor abonnees buiten de gemeente bestemd zijn en zodoende weinig schade aan de "verwijderde" adverteerders kunnen berokkenen.

Op onze vraag of hij wijzigingen aan ons blad wenst te zien doorvoeren, antwoordde hij zonder aarzelen : "In geen geval; de huidige formule doet het uitstekend, dat bemerk ik aan het aantal abonneementen, dat eerder aangroeit dan vermindert. Maar ga er in godsnaam mee door", verzocht hij met aandrang, "want Breendonk kan "zijn" Schakel niet missen". Waarven akte, Jan.

Staf Vivijs.

- - -

De post is ook in 1975 "tot uw dienst".

- - -

De Regie der Posterijen dankt de postgebruikers, voor de tijdens de jaarwisseling verleende medewerking.

- - -

Nieuwe posttarieven zijn van toepassing sedert 15 december 1974.

- - -

De minima afmetingen : 90 mm x 140 mm gelden voor alle zendingen onder omslag.

't Schuur in de greep van

URBANUS VAN ANUS

Op zaterdag 18 januari 1975 stonden in de Schaafstraat slierten auto's. Een, voor degenen die niet begaan zijn met 't Schuur, misschien ietwat ongewoon verschijnsel. Op die zaterdagavond stond kleinkunstfenomeen Urbanus Van Anus op de affiche. Een kanjer van een naam, die voor 350 sympatisanten attractiepool was.

In een eivolle Schuur (wat zaten wij opeengepropt!) schudde Urbanus de ene komieke stunt na de andere uit de mouw. Mouwen had zijn dat Urbanus heeft, en ogen, en handen, en een pitteleer wel, en een neus stem, en...en...

Men kan zich afvragen hoe het mogelijk is dat 350 kijkklustigen zomaar komen opdagen voor twee uur en half ongecompliceerd amusement. Van Anus doet doodgewoon lollig, kinderachtig, op het randje af van het "onnozele". Toch geeft zijn présence en encenering zulk een indruk dat men als toeschouwer niet anders kan dan effe glimlachen. Zelfs al heeft men zijn grillen reeds tienmaal op BRT 2 gehoord!

Het is zijn verdienste dat hij niet zomaar klakkeloos dezelfde "show" brengt als op de elpee. Het répertoire blijft wel grotendeels gebouwd op het succes van zijn langspeler, doch de stunts, gags en podiumfantasietjes die men op 33-toeren noodgedwongen moet missen, maken van de Pajottenlandkomek een onuitputbare KK-clown.

Met de keuze van Urbanus van Anus, mikte 't Schuur samen met kleinkunstverantwoordelijke Cois Verbeeck, recht in de roos. What next?

Cambrinus.

D A G klapper

DECEMBER 1974.

Maandag 16.

Omdat de Vrouwengilde toch vaak in de schoenen wordt geschoven alleen maar een tasje koffie te drinken en een koekske te knabbelen, besloot het bestuur een bezoek te brengen aan de plaatselijke brouwerij. Een talrijke groep vrouwen bood zich dan ook aan om de oudste en ook de alle nieuwste gebouwen van de meer dan 100 jaar oude brouwerij te bekijken. Men kon daarbij luisteren naar de deskundige uitleg van P. De Saeger. Nu weten onze dames ook waarom velen van ons het bier van deze alom geprezen instelling zo ver-duveld graag drinken.

Dinsdag 17.

Onze gemeente breidt uit. Inderdaad, wij vernemen de geboorte van Katleen De Bondt, dochter van Jozef en Jacobs Rita uit de Groenstraat nr 59. De Schakel wenst dit gezin met hun kleintje veel geluk.

Woensdag 18.

En nog een geboorte ! Inderdaad, ook in het gezin van Henri Beukkelaers en Magda Van Hove uit de Pastoor Somerslaan, kwam de ooievaar op bezoek. Hij bracht hun een zoon die Steven werd genoemd. De Schakel wenst hun het allerbeste met hun eersteling.

Donderdag 19.

Zowel Jan Verheyden als Roger Van Dessel heeft met groot succes een cursus scheidsrechter volleybal achter de rug. Zij mogen voortaan in eer en geweten volleybalwedstrijden leiden met een diploma in de achterzak.

Vrijdag 20.

Dit is de laatste kaartavond van de eerste sessie. De tweede ronde wordt ingezet in het nieuwe jaar, met nieuwe moed en hetere kaarten, want zij zijn de uitvlucht van wie niet bij de prijswinnaars zit.

Zaterdag 21.

Vandaag wordt Jozef Geefts uit Pullaar ten grave gedragen. Hij was 71 jaar. De Schakel deelt mee in de rouw waarin deze familie werd gedompeld.

Zondag 22.

De Chiro trekt de gemeente rond en deponeert in bepaalde huizen een bos tulpen. In de namiddag worden de bloemen uitgedeeld aan de gepensioneerden van de parochie. Zodat een tulp uitgroeit tot een zonnetje in huis en het langharig werkschuwtuig (zo werden de jongeren in voorbije tijden wel eens minachtig genoemd) stijgen in de achting van de oudere generatie.

Zondag 23.

Ook Martha Van den Wijngaert heeft ons voor eeuwig verlaten. Aan de familie uit de Buisseretlaan biedt Schakel zijn deelneming mee.

Dinsdag 24.

De kerstviering wordt ingezet met een druk bijgewoonde jeugdmis in allernieuwste stijl. Zang en choreografie wisselen elkaar af. Voeg daarbij nog een flink meevierende kerkgemeenschap en de geboorte van Kristus is op luisterrijke wijze herdacht.

Velen zullen tijdens de late uurtjes nog hebben gekeken naar de opening van de H. Poort in de Sint-Pietersbasiliek te Rome door Paus Paulus VI. Dit was inderdaad een gebeurtenis om niet te missen, want ze heeft maar eens om de 25 jaar plaats: Dit H. Jaar is meteen ook een bedevaartjaar naar de eeuwige stad en staat in het teken van de verzoening en de innerlijke vernieuwing.

Woensdag 25.

We wensen onze lezers, medewerkers en vele vrienden Schakelaars een zalig en vreugdevol Kerstfeest toe.

Donderdag 26.

Ondertussen heeft u ook al kunnen lezen dat er in het Schuur druk geoefend wordt om in februari voor het eerst sedert vele jaren opnieuw met een Breendonks gezelschap een toneelstuk op te voeren. Het is een pracht van een initiatief dat bij velen oude herinneringen doet herleven.

Vrijdag 27.

Van Jan Maes, melkboer, wereldreiziger, dorpsfilosoof en wat weet ik nog al, ontvingen de Schakel enige informatie over de fantastische trek van zijn jongste spruit Joris. We spelen ze u door in dit nummer.

Zaterdag 28.

In verschillende kranten konden we het bericht lezen over de arrestatie van een autodief, die op heterdaad werd betrapt. Uit de kranteninformatie konden we afleiden dat het zou gaan om een persoon uit de gemeente.

Een gemeenteraads^{zitting} op een zaterdag. Misschien uitzonderlijk maar in ieder geval belangrijk want de begroting 1975 stond op de dagorde. Er werd dan ook met cijfers gegoocheld en het zo veel te lang uitvallen deze allemaal in de dagklapper te vermelden. Onthouden we misschien dat er voor zowat een half miljoen toelagen werden voorzien voor de Breendonkse verenigingen, dat er belangrijke wegeniswerken worden voorzien in de nieuwe verkaveling aan de Molenheide, dat er grootse herstellingswerken zullen worden uitgevoerd aan de Dorpstraat en de Jan Hammeneckerstraat en aan het vijfhoekig kruispunt waar het vroegere monument stond en dat er heel wat kosten aan onze kerk zijn.

Maandag 30.

Zo moet het, 1974 loopt op zijn laatste benen en wij hebben geen nieuws te melden, geen slecht en ook geen goed, tenzij dat het nu eens niet regent. Maar dat zal ons niet kunnen afhelpen van het trieste regenrekord dat we dit jaar hebben gevestigd en laat ons hopen, niet voor verbetering vatbaar is.

Dinsdag 31.

Zo, hef uw glas al maar want binnen enkele ogenblikken is het zover. Dan stappen we met een berg goede voornemens van het oude in het nieuwe jaar, vliegen elkaar om de hals, drukken handen, geven kussen, doen wensen die al dan niet kunnen vervuld worden en slepen ons

JANUARI 1975.

Woensdag 1.

...heel vroeg in de late morgen moe gesprongen en gezongen maar gelukkig omdat er weeral een nieuw jaar is begonnen, naar bed. Want rust hebben we verdiend. En straks moeten we weer fit zijn om te kunnen genieten van het nieuwjaarsconcert op de T.V. En 's avonds vallen onze ogen toe, moe, maar tevreden omdat de eerste dag van het jaar een voltreffer werd. En dan onze wensen : aan iedereen, dichtbij en veraf, in onze gemeente, onze lezers in andere gemeenten, ver buiten de grenzen van ons klein landje, in Afrika of waar ze ook mogen zijn, dat 1975 voor u een jaar van vrede en geluk naar hart en ziel moge zijn, met veel zon en goed humeur, met oog voor de anderen en veel luisterbereidheid, een jaar met ogenblikken van stilte om terug op adem te komen voor een nieuwe start.

voor wie het nog niet moest weten : het Brouwershuis heeft een nieuwe bezetting. Maria en René hebben er de riem afgelegd en de tapkraan doorgespeeld aan nieuwe bazen. We wensen hen veel sukses.

Donderdag 2.

Op onze redactie kwam nog melding van niet minder dan 3 geboorten die in 1974 plaats hadden. Het gezin Henri Van den Heuvel-Louissette Steenhuyzen ontvingen een zoon, met name Emile, bij François De Saeger en Daelemans Josée in de Breendonkstraat kwam een dochtertje die An werd genoemd en in het gezin Alfons Pepermans en Cools Mathilde in Pullaer ontvingen ze eveneens een dochtertje die Anja werd genoemd. Al deze gezinnen wenst Schakel van harte proficiat !

Vrijdag 3.

Op de Veurt is een wagen een beetje te vlug naar rechts afgeslagen, of heeft een slippertje gemaakt en komt precies naast de gevel van Teske terecht. Een beetje verder - ofschoon reeds gebied Londerzeel - in de omgeving van het bloedkapelletje heeft een andere wagen het weinig aanstekelijk voorbeeld van zijn Breendonkse collega opgevolgd. Hij heeft met een nog zelden geziene deskundigheid het buswachthuisje wat kleiner gemaakt en zijn heil gezocht tegen een betonnen elektriciteitspaal, die liever afknakte dan weerstand te bieden, zodat hij vervaarlijk over de rijbaan hing.

Zaterdag 4.

Door de straten van de gemeente trekt een stoet van driekoningen al dan niet gewapend met een ster, maar allen in het bezit van een bus, handtas of emmer. Aan ieder huis bellen zij en zingen hun karkas leeg tot de bodem. Het is immers voor een goed werk.

Zondag 5.

De Breendonkse volley-bällers waren weer aan de slag op twee fronten. De B-ers speelden thuis Hombeek naar huis en te Duffel maakten de A-ers korte metten met hun geel-blaue tegenstanders.

Maandag 6.

Vandaag is het eigenlijk Driekoningen, maar omdat er zaterdag zoveel koningen waren geweest, was het vandaag aanzienlijk minder met bellek-trek.

In praktisch alle kranten verschijnt er een hoofdartikel met als titel "Beul van Breendonk" overleden. Zo kwam onze gemeente nog eens in de belangstelling, maar dan langs de minder goede kant van haar geschiedenis. Het betrof hier de dood van Richard De Bodt, een heerser op het fort en nu eenzaam en verlaten gestorven.

Dinsdag 7.

Jan Moortgats zoon, Eddy, beleeft een hachelijk avontuur. Aan de verkeerslichten wordt hem zonder boe of ba^{de} fiets van onder het lijf gereden. De vader of stoute meneer die dit heeft gedaan, is daarbij nog zonder enige commentaar om of rond zijn slachtoffer, doorgereden.

Woensdag 8.

Terwijl de parochieraad vandaag vergadert wordt er in de nieuwe bibchalet reeds tot in de late uurtje gewerkt. Alles komt stilaan in orde zodat op het einde van deze maand een splinternieuwe boekerij in Breendonk zal verschijnen.

Zaterdag 11.

Als we ons niet vergissen neemt de Kon. Fanfare St. Leonardus er vandaag een extra dag van. Zij houdt immers haar jaarlijks feest dat gepaard gaat met een reuzegroot en biezonder gezellig danspartijtje tot in de vroege uurtjes.

Zondag 12.

De Breendonkse K.W.B-volleybalploeg had nog een heel groot ei te pellen met buur Willebroek, waartegen in de heenronde na een felle strijd met 3-2 werd verloren. Willebroek kwam er nu slechts met stukken en beetjes bij te pas en mocht inpakken met een 3-1 nederlaag. De B-ers waren in een bijzonder slechte dag en moesten vijf sets spelen tegen een zwak Puurs dat uiteindelijk nog de overwinning binnen schot haalde. Wanneer de B-ers er een beetje fut achter zetten halen ze de top.

Ondertussen heeft de Openbare Bibliotheek haar uiteindelijke tehuis ingenomen. De nieuwe meubeltje zijn er, de versiering is aangebracht, de boeken staan keurig op een rijtje en ook de lezers zijn er. Volgende week is de officiële opening van de nieuwe bibliotheek en aansluitend volgt de boekenweek met voordracht door bekende auteurs.

Schakel verneemt het overlijden van Mevr. De Proft- Van de Sande uit de Breendonkstraat. Aan deze familie onze innige deelneming.

Maandag 13.

Zopas vernemen we dat er nog 2 andere sterfgevallen zijn in onze gemeente. Nog een uit de Breendonkstraat in het gezin van Piessens, terwijl in de Molenheide L. Broothaers ons kwam te overvallen. Aan alle deze families bieden wij onze gevoelens van medeleven aan.

Dinsdag 14.

Nu het Centrum gedemonteerd en bijna terug gemonteerd is, moeten de bloedgevers hun werk van naastenliefde vervullen in de Roxy-zaal rechtover de kerk. Een 50-tal kandidaten waren opgekomen om door het geven van hun bloed hun evennaaste te dienen.